

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 268/05-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. marca 2006 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Juraja Horvátha a Štefana Ogurčáka prerokoval prijatú sťažnosť Ing. Ľ. L., bytom B., zastúpeného advokátom Mgr. P. L., B., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Rimavská Sobota v konaní vedenom pod sp. zn. RA 3 C 75/2004, pôvodne vedenom na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 3 C 75/2004 (pred jeho zlúčením s Okresným súdom Rimavská Sobota 1. januára 2005) a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Rimavská Sobota v konaní vedenom pod sp. zn. RA 3 C 75/2004 porušil základné právo Ing. Ľ. L., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Rimavská Sobota v konaní vedenom pod sp. zn. RA 3 C 75/2004 **p r i k a z u j e** konať vo veci bez zbytočných priet'ahov.

3. Ing. Ľ. L. **p r i z n á v a** primerané finančné zadost'učinenie v sume 40 000 Sk (slovom štyridsaťtisíc slovenských korún), ktorú je Okresný súd Rimavská Sobota **p o v i n n ý** vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Ing. Ľ. L. **p r i z n á v a** náhradu trov právneho zastúpenia v sume 8 196 Sk (slovom osemtisícstodevät'desiatšesť slovenských korún), ktorú je Okresný súd Rimavská Sobota **p o v i n n ý** vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu Mgr. P. L. do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením zo 14. decembra 2005 č. k. I. ÚS 268/05-10 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. Ľ. L., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. P. L., B., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Rimavská Sobota (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. RA 3 C 75/2004, pôvodne vedenom na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 3 C 75/2004 (pred jeho zlúčením s Okresným súdom Rimavská Sobota 1. januára 2005).

2. Z prijatej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ 19. februára 2004 podal Okresnému súdu Revúca návrh na vydanie platobného rozkazu proti M. J. z R. (ďalej len „odporca“). Sťažovateľ uviedol, že: „ (...) Okresný súd... do dnešného dňa od podania predmetného návrhu platobný rozkaz nevydal a zároveň nevytýčil žiadny termín pojednávania, hoci je tomu viac ako rok aj trištvrte a to aj napriek tej skutočnosti, že som prostredníctvom svojho právneho zástupcu viackrát podával žiadosť (dňa 22. 11. 2004 a dňa 22. 04. 2005) o vydanie a doručenie platobného rozkazu, resp. o vytýčenie termínu pojednávania, pričom takéto konanie hodnotím ako zbytočné priesťahy v danom konaní.

Jedinú činnosť, ktorú príslušný Okresný súd v tejto záležitosti de facto vyvinul bolo to, že výzvu zo dňa 23. 02. 2004 ma požiadal o úhradu súdneho poplatku, ktorý bol z mojej strany dňa 02. 03. 2004 uhradený; a dňa 24. 10. 2005 som bol zo strany Okresného súdu v Rimavskej Sobote opätovne vyzvaný na zaplatenie doplatku súdneho poplatku vo výške 105.895,- Sk, čo považujem za mimoriadne nekorektný postup tohto orgánu. (...)“

3. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyslovil porušenie označených základných práv, okresnému súdu prikázal vo veci konať bez zbytočných priesťahov a priznal mu finančné zadosťučinenie v sume 100 000 Sk, z dôvodu, že: „*Porušovanie mojich ľudských práv navodzuje stav právnej neistoty, takisto negatívne vplýva na môj psychický stav, situácia v ktorej som sa ocitol mi sťažuje vysporiadať si svoje majetkové pomery. Finančné zadosťučinenie, ktoré zároveň požadujem, chápem aj ako satisfakciu za to, že Okresný súd by, podľa môjho názoru, mal v zmysle právneho poriadku SR dbať aj o to, aby ochrana práv všetkých účastníkov v konaní, bola rýchla a účinná, k čomu však z jeho strany nedochádza.*“

4. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedníčkou, vyjadrením č. Spr. 36/06 z 11. januára 2006 a sťažovateľ prostredníctvom stanoviska svojho právneho zástupcu k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 23. januára 2006.

5. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania

nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto základného práva – inak ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 100/03), resp. právo na prerokovanie veci v primeranej lehote.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností, z písomných vyjadrení účastníkov konania a dopytom na okresnom súde ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. RA 3 C 75/2004.

A

Sťažovateľ podal na Okresnom súde Revúca 23. februára 2004 návrh proti odporcovi na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie 120 860 Sk s prísl.

Na výzvu Okresného súdu Revúca sťažovateľ 3. marca 2004 uhradil súdny poplatok a vec bola 26. marca 2004 prevedená do registra „C“.

Sťažovateľ 22. novembra 2004 urgoval pokračovanie v konaní. Okresný súd Revúca mu v odpovedi z 24. novembra 2004 oznámil, že *„od 1. 1. 2005 obvod tunajšieho súdu bude patriť pod obvod Okresného súdu Rimavská Sobota, na ktorom súde sa bude v predmetnej veci ďalej konať“*.

Po zlúčení Okresného súdu Revúca s Okresným súdom Rimavská Sobota od 1. januára 2005 vo veci ďalej konal Okresný súd Rimavská Sobota. Vec bola pridelená sudcovi V. K., ktorému rozhodnutím ministra spravodlivosti Slovenskej republiky *„z júla 2005 bol zastavený výkon sudcovskej činnosti“*.

Sťažovateľ 22. apríla 2005 urgoval pokračovanie v konaní.

Okresný súd 11. júla 2005 doručil odporcovi návrh na vyjadrenie.

Dňa 6. septembra 2005 bola vec pridelená sudcovi Mgr. I. A.

Okresný súd 24. októbra 2005 vyzval sťažovateľa na doplatenie súdneho poplatku.

Okresný súd uznesením z 29. novembra 2005 konanie zastavil (žalobca nezaplatil v určenej lehote súdny poplatok za podanie návrhu v celej sume, ale zaplatil len časť z neho v sume 6 040 Sk).

Na základe sťažovateľovho odvolania z 12. decembra 2005 Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 13 Co 18/2006-28 z 20. januára 2006 uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. „(...) *Nebol dôvod zastaviť konanie pre nezaplatenie poplatku ohľadom istiny 120 860,- Sk a žiadaného úroku 25 % ročne od 20. 12. 2003 do zaplatenia, všetko do 15 dní. Okresný súd mal správne vyzvať žalobcu na doplatenie súdneho poplatku za ostatné dva žalované nároky v sume 82 750,- Sk (88 790-6 040). Vyzval ho na zaplatenie až 105 895,- Sk (číslo listu 18 spisu), pričom vo výzve ani neuviedol základ poplatku a sadzbu poplatku. Nesprávnym postupom okresný súd odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. Odvolací súd musel preto napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie. (...)*“

Súdny spis sp. zn. RA 3 C 75/2004 bol 26. januára 2006 vrátený okresnému súdu.

Ústavný súd dopytom (22. februára 2006) na okresnom súde zistil, že tento v súčasnosti doručuje druhostupňové rozhodnutie účastníkom konania.

B

V zmysle ustanovenia § 15 ods. 2 písm. j) zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 93/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov výkon súdnictva, všetky práva a povinnosti vrátane prechodu správy majetku štátu, práv a povinností z pracovnoprávných vzťahov a štátnozamestnaneckých vzťahov a iných právnych vzťahov a práv a povinností z osobitných vzťahov sudcu k štátu prešiel k 1. januáru 2005 z Okresného súdu Revúca na Okresný súd Rimavská Sobota.

III.

1. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola (...) v primeranej lehote prejednaná (...).

2. Predsedníčka okresného súdu vo svojom vyššie uvedenom vyjadrení k opodstatnenosti sťažnosti podala chronologický prehľad úkonov súdu v doterajšom konaní a uviedla: „(...) *Zo spisu vyplýva, že bývalý Okresný súd v Revúcej od 26. 03. 2004 až do jeho zlúčenia s tunajším súdom dňom 01. 01. 2005 neurobil vo veci žiadny úkon. Po prevzatí nevybavených spisov z bývalého OS v Revúcej boli tieto prerozdelené a vec bola pridelená sudcovi tunajšieho súdu JUDr. V. K. (...).*

(...) *Keďže rozhodnutím ministra spravodlivosti SR z júla 2005 bol zastavený výkon sudcovskej činnosti sudcovi JUDr. V. K., jeho nevybavené spisy boli znovu prerozdelené a táto právna vec bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie Mgr. I. A. dňa 06. 09. 2005.*
(...)

Je pravdou, že v tejto právnej veci došlo k prietiahom v konaní a to jednak bývalého Okresného súdu v Revúcej ako aj tunajšieho súdu, ktoré boli spôsobené prevzatím veľkého počtu nevybavených spisov zo zaniknutého Okresného súdu v Revúcej, ktoré náš súd nestíha vybavovať v primeranej lehote (...).“

3. Právny zástupca sťažovateľa v stanovisku k predmetnému vyjadreniu okresného súdu uviedol: *„(...) Samotný porušovateľ základných práv – Okresný súd v Rimavskej Sobote v predmetnom vyjadrení priamo uznal, že došlo k prietiahom v danom konaní, pričom túto situáciu odôvodňuje tým, že tieto prietahy boli spôsobené prevzatím veľkého počtu nevybavených spisov zo zaniknutého Okresného súdu v Revúcej, ktoré tento súd nestíha vybavovať v primeranej lehote. (...)*

Faktom zostáva, že Okresný súd v Rimavskej Sobote od podania návrhu na vydanie platobného rozkazu, t. j. dňa 19. 02. 2004 do 07. 02. 2006 nielenže platobný rozkaz nevydal, ale ani len nevytýčil termín pojednávania, čo predstavuje takmer dva roky, a to aj napriek tej skutočnosti, že boli z mojej strany podané žiadosti o vydanie a doručenie platobného rozkazu, resp. o vytýčenie termínu pojednávania (z dní: 22. 11. 2004; 22. 04. 2005). Vzhľadom na uvedené mám zato, že Okresný súd sa dopustil prietahov v súdnom konaní, a že sa nemôže spomínanými tvrdeniami zbaviť (a v konečnom dôsledku ani akýkoľvek iný súd) zodpovednosti za porušovanie základných ľudských práv a slobôd. (...)

Takisto je zrejme potrebné konštatovať, že jedinou činnosťou, ktorú Okresný súd v predmetnom konaní vyvinul počas vyššie spomínaného časového intervalu bolo to, že výzvou zo dňa 23. 02. 2004 ma požiadal o úhradu súdneho poplatku, (ktorý bol z mojej strany bezodkladne – dňa 02. 03. 2004 uhradený); a dňa 24. 10. 2005 som bol zo strany Okresného súdu v Rimavskej Sobote vyzvaný na zaplatenie doplatku súdneho poplatku vo výške 105 895,- Sk, s odôvodnením, že súdny poplatok sa vyrubuje aj zo zmluvnej pokuty. Následne po nezaplatení doplatku z mojej strany, bolo celé konanie uznesením zastavené, čo takisto považujem za nesprávne a nekorektné rozhodnutie, nakoľko je zřejmé, že ak som

raz zaplatil súdny poplatok za návrh z istiny, nezaplatenie súdneho poplatku zo zmluvnej pokuty, ako samostatného nároku, nemôže byť dôvodom na zastavenie konania o celom návrhu, nehovoriac o tom, že okresný súd výšku doplatku nesprávne vyčíslil. (...)“

4. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. RA 3 C 75/2004 došlo k porušeniu sťažovateľom označených práv zaručených v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

5. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Spravidla až právoplatným rozhodnutím súdu sa vytvára právna istota. Pre naplnenie ústavného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátny orgán vec prerokoval. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sa naplní zásadne až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (napr. I. ÚS 41/02).

6. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Judikatúra ESLP a ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre

sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

6.1. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetné konanie sa začalo 23. februára 2004, teda pred viac ako dvoma rokmi, pričom okresný súd dosiaľ nevytýčil ani jeden termín pojednávania a vo veci meritórne nerozhodol.

6.2. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že posudzované konanie vzhľadom na svoj predmet (peňažný záväzok vyplývajúci z „*Dohody o uznaní dlhu a jeho splácaní*“) nie je právne a ani fakticky zložitý.

6.3. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria (správania sťažovateľa v preskúmvanej veci) ústavný súd nezistil okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom. Sťažovateľ sa o priebeh sporu zaujímal (urgoval pokračovanie v konaní). Dobu trvania konania súvisiaceho so zastavením konania v dôsledku neuhradenia doplatku na súdnom poplatku sťažovateľom v trvaní od 22. októbra 2005 (výzva na úhradu doplatku) do 26. januára 2006 (vrátenie súdneho spisu na okresný súd), t. j. vyše troch mesiacov, nie je možné vzhľadom na dôvody, pre ktoré krajský súd zrušil uznesenie o zastavení konania, pripočítať v neprospech sťažovateľa; pozri II. časť odôvodnenia tohto nálezu).

6.4. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a konštatuje (okrem skutočnosti, že posudzované konanie dosiaľ trvá vyše dvoch rokov a nebolo v ňom vykonané ani jedno pojednávanie), že okresný súd bol

- od 3. marca 2004 (zaplatenie súdneho poplatku) do 24. októbra 2005 (výzva na doplatenie súdneho poplatku), t. j. v trvaní vyše 19 mesiacov (jediným úkonom súdu v tomto období bolo doručenie návrhu odporcovi),
- od 29. novembra 2005 (uznesenie o zastavení konania) dosiaľ (t. j. do rozhodnutia ústavného súdu 1. marca 2006), t. j. v trvaní vyše troch mesiacov,

bez akýchkoľvek zákonných dôvodov nečinný, teda za vyše 22 mesiacov (pričom samotný spor trvá doteraz dva roky) neboli vo veci vykonané úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ počas súdneho konania nachádza. Vzhľadom na uvedenú

dlhodobú nečinnosť okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v konaní došlo k priet'ahom, ktoré neboli spôsobené zložitost'ou veci ani správaním účastníkov konania, ale v dôsledku postupu okresného súdu. Obranu okresného súdu (pôvodne Okresného súdu Revúca, pozri bod B II. časti odôvodnenia) spočívajúcu v uvádzaní dôvodov, ktoré mali ako objektívne príčiny spôsobiť tieto priet'ahy, nemožno akceptovať. Skutočnosť, že okresný súd mal personálne problémy, ako aj veľký nápad vecí, ktoré nedokázal riešiť, nemôžu byť na ťarchu účastníka konania a nemajú povahu okolností, ktoré by vylučovali zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil (pozri napr. I. ÚS 156/02).

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

7. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2 prikázal okresnému súdu podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných priet'ahov.

8. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 100 000 Sk z dôvodov uvedených v bode 3 I. časti odôvodnenia. Keďže iba konštatovanie porušenia označených základných práv nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa, ústavný súd uznal za dôvodné priznať mu finančné zadosťučinenie, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu (najmä vzhľadom na dlhodobú a bezdôvodnú nečinnosť okresného súdu) považuje za primerané vo výške 40 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil,

je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 3.

9. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom. Advokát vykonal tri úkony právnych služieb, a to prevzatie a prípravu zastupovania, písomné podanie (sťažnosť) z 21. novembra 2005 a stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 11. januára 2006. Odmena za jeden úkon právnych služieb vykonaných v roku 2005 (v zmysle § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, t. j. 1/6 z výpočtového základu 15 008 Sk) je 2 501 Sk, čo predstavuje spolu s režijným paušalom 150 Sk sumu 2 651 Sk. Za dva úkony vykonané v roku 2005 predstavuje odmena advokátovi sumu 5 302 Sk. Za úkon vykonaný v roku 2006 (1/6 z výpočtového základu 16 381 Sk je 2 730 Sk plus režijný paušál 164 Sk) prináleží advokátovi odmena v sume 2 894 Sk. Odmena advokátovi za poskytnuté právne služby v konaní pred ústavným súdom predstavuje spolu sumu (za tri úkony právnych služieb) 8 196 Sk.

Z uvedených dôvodov ústavný súd v tejto časti rozhodol tak, ako to je uvedené pod bodom 4 výroku tohto rozhodnutia.

10. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. marca 2006

